

Φράντς Κάφκα

ΣΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗ*

ΑΝ ΜΙΑ ΤΥΧΑΙΑ, ΦΙΛΑΣΘΕΝΗ, φθισική άκροβάτρια έξαναγκαζόταν από τόν άνε-
πλήγτο διευθυντή, με τὸ καμτσίκι στὸ χέρι, νὰ καλπάζει γύρω-γύρω, με ἄλογο ποὺ
παραπαίει, στὴν πίστα τοῦ ἵπποδρομίου, μῆνες ὀλόκληρους, ἀκατάπαυστα, μπροστὰ
σ' ἓνα ἄπληστο κοινό, ἐκτελώντας ἀδέξια ἀκροβατικές ἀσκήσεις πάνω στ' ἄλογο, σκορ-
πίζοντας γύρω τῆς φιλιὰ με τσακίσματα τοῦ κορμιοῦ τῆς· κι ἄν, μέσα στὸν ἀδιάκοπο
βόμβο τῆς ὀρχήστρας καὶ τῶν ἀνεμιστήρων, τὸ νούμερο αὐτὸ συνεχιζόταν στὸ διηνεκές,
προεξοφλώντας τῆς ἓνα ὄλο καὶ πιὸ ἄχαρο μέλλον, με ὑπόκρουση τὸ σφυροκόπημα τῶν
χειροκροτημάτων ποὺ σβήνουν καὶ πάλι ξαναδυναμώνουν – τότε κάποιος νεαρὸς θεατῆς
ἀπὸ τὸν ἐξώστη ἴσως νὰ κατέβαινε τρέχοντας τὴ μακριὰ σκάλα, μέσ' ἀπ' ὅλες τὶς σειρὲς
τῶν καθισμάτων, νὰ ὀρμοῦσε στὴν πίστα καὶ «Σταματεῖστε!» νὰ φώναζε μέσ' στὸ παν-
δαιμόνιο ἀπὸ τὰ πνευστὰ τῆς πάντοτε ταιριαστῆς με τὴ γενικὴ ἀτμόσφαιρα ὀρχήστρας.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα· καὶ μιὰ ὠραία κυρία, στ' ἄσπρα καὶ
κόκκινα ντυμένη, ἐμφανίζεται ἀκροπατώντας μέσα ἀπὸ τὰ παραπετάσματα ποὺ ὑπερή-
φανοὶ κομπάρσοι με λιβρέα παραμερίζουν στὸν ἐρχομὸ τῆς· καὶ ὁ θιασάρχης, σὰν σκυλὶ
ἐκλιπαρώντας ὄλος ἀφοσίωση τὴ ματιὰ τῆς, στὸ ψαρὸ ἄλογο προσεχτικὰ τὴν καθίζει σὰν
νὰ πρόκειται γιὰ τὴν πολυαγαπημένη του ἐγγονή, ποὺ μισεῦει σ' ἐπικίνδυνο ταξίδι· δι-
στάζει νὰ σημάνει με τὸ καμτσίκι του τὴν ἔναρξη τῆς παράστασης· τέλος, ὑπερνικτώντας
τὸν ἑαυτὸ του, μαστιγώνει με δύναμη τὸν ἀέρα· ξεπνοημένος πλάι στ' ἄλογο πάνω-κάτω
τρέχει· με ὀξὺ βλέμμα τὰ ἀκροβατικὰ ἄλματα τῆς ἱππεύτριας παρακολουθεῖ· μένει ἄναυ-
δος με τὴν καλλιτεχνικὴ τῆς δεξιότητι· μ' ἐπιφωνήματα στ' ἀγγλικά ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν
ἐμφυχώσει· τοὺς ἱπποκόμους ποὺ κρατᾶνε τὰ χαλινάρια σὲ ἀπόλυτη ἐγρήγορηση μ' ἔξαψη
προτρέπει· πρὶν ἀπ' τὸ μεγάλο σάλτο μορτάλε, με ἀνυψωμένους βραχίονες, ἱκετεύει τὴν
ὀρχήστρα νὰ εὐαρεστηθεῖ νὰ σταματήσει· τέλος, τὴ μικρὴ ἀπὸ τὸ ἄλογο ποὺ ἀναρριγεῖ
κατεβάζει καὶ στὰ δύο μάγουλα τὴν ἀσπάζεται, μὴ θεωρώντας διόλου ἀντάξιές τῆς τὶς
ἐπευφημίες τοῦ κοινοῦ· ἐνῶ ἐκείνη στηριγμένη πάνω του, στίς μύτες τῶν παπουτσιῶν,
μέσα σὲ σύννεφο ἀπὸ κουρνιαχτὸ, μ' ἀνοιχτὴ ἀγκάλη, τὸ κεφαλάκι τῆς ἐλαφρὰ γερμένο
πρὸς τὰ πίσω, νὰ μοιραστεῖ θέλει τὴν εὐτυχία τῆς μ' ὀλόκληρο τὸ τσίρκο – ἐπειδὴ λοιπὸν
ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, ὁ θεατῆς τοῦ ἐξώστη ἀκουμπάει τὸ πρόσωπό του στὸ στηθαῖο
καί, καθὼς βυθίζεται στὸ ἐμβατήριο τοῦ φινάλε σὰν σὲ βαρὺ ὄνειρο, χωρὶς νὰ τὸ κατα-
λαβαίνει, κλαίει.

* Τίτλος πρωτοτύπου: «Auf der Galerie», *Deutschland erzählt*, Fischer Bücherei, 1962, σσ. 62-63.

Ἡ ἴδια μετάφραση πρωτοδημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ ἡ λέξη, τχ 15, ἰούλιος 1982, σσ. 346-347.



Ἄ βραβίχης καταγωγῆς, σέχος γερμανόφωνος συγγραφέας Φράντς Κάφκα (Franz Kafka) γεν-
νήθηκε τὸ 1883 στὴν Πράγα καὶ πέθανε τὸ 1924 σὲ σανατόριο κοντὰ στὴ Βιέννη. Στὰ ἀλληγο-
ρικὰ πεζογραφήματά του (*Ἡ μεταμόρφωση*, 1915, *Ἡ δίκη*, 1925, *Ὁ πύργος*, 1926) καθὼς καὶ
στὸ *Ἡμερολόγιό* του ἐξέφρασε τὴν ἀνθρώπινη ἀγωνία μπροστὰ στὸ παράλογο τῆς ὑπαρξῆς
ποὺ ἐπιτείνεται ἀπὸ τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς, οἱ ὅποιοι καταπιέζουν καὶ ἐνοχοποιοῦν τὸ
ἄτομο. Ἀπὸ τὴ λογοτεχνικὴ δύναμη τοῦ ἔργου του προέκυψε τὸ ἐπίθετο «καφκικός», ποὺ δη-
λώνει ὄχι μόνον ἐκεῖνον ποὺ σχετίζεται με τὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα καὶ τὸ ἔργο του, ἀλλὰ καὶ
ὅ,τι ἐκφράζει τὴν αἴσθηση ἀπομόνωσης, τὴν ἀδυναμία ἀντιμετώπισης τῆς πραγματικότητας καὶ
κυρίως μιὰ πνιγρὴ, ἀκραία καὶ παράλογα ἐνοχικὴ ἀτμόσφαιρα. (Σ.τ.Μ.)